

Artykuł podejmuje zagadnienie aplikowalności sarmatyzmu, jego ideologii, wrażliwości i obyczajowości etc., do współczesnego polskiego dyskursu tożsamościowego. Odniesieniem dla podjętych rozważań są głównie prace Ewy Thompson i Jana Sowy. Naczelna idea artykułu wyraża się w przekonaniu, że traktowanie sarmatyzmu jako projektu autonomicznego (Thompson) bądź jako formy tożsamości, którą da się zrestytuować (neosarmatyzm), jawi się jako bezcelowe. Każda (re)interpretacja sarmatyzmu powinna być obliczona na realizację w ramach określonej celowości (kultura artystyczna, dyskurs akademicki etc.).